

Cristian-Marcel Felea

TRECUTE IERNI, NEÎNPLINITE IUBIRI

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Iulie 2011

TRECUTE IERNI, NEÎMPLINITE IUBIRI

*Alibim și alibam,
frunze-mi cad încet pe frunte,
părul ud, la tâmplă-mi rece,
ce cu iarnă mi se trece.
Dar nu știi de ce și cum
și spun vrute și nevrute;
sunt bătrân.
Mi-e capul greu, mâinile-mi s-au ofilit...
Sânul tău zemos ascult,
parcă l-am uitat de mult,
din alt timp,
de unde vine tot ce nu mi sa-implinit.
Alibim și alibam,
doar un ceas să te mai am!*

Un deget de zăpadă, fină ca zahărul de patiserie, se așezase printre șine. Pășea, încercând să numere traversele cu pasul, dar nu reușea și atunci sărea câte două, după care o lua de la capăt. Ici-colo gudronul din lemnul traverselelor murdărea și iriza zăpada, în lumina de neon ce venea de la casele răzlețe. Purta la piept, sub palton, trei garoafe sângerii. Își scoase de sub haină mâna dreaptă în care le ținea, puțin, cât să se asigure. Arătau mulțumitor și le ascunse la loc. Auzise că florile tăiate se simt mai bine la rece, dar nu era sigur. Așa că ideea de a le feri de ninsoare părea mult mai bună.

„*Formează convoiul la linia una!*” se auzea în difuzoare. „*Bagă cinci eaceseuri și pe urmă mai bagi cinci. Vezi să ai nisip la locomotivă!*” Nu se auzea cu cine vorbește impiegatul, așa că se întoarse să vadă dacă în planurile lui nu intra și linia pe care mergea. Nu se vedea și nu se auzea nimic. Linia una! De ce nu linia întâia sau prima? De ce una? Îi venea să râdă de unul singur și chiar se puse pe un râs înfundat. La primul microfon pe care-l găsi apăsă butonul și zise stricându-se de râs: „*Linia prima, bă, nu linia una!*” „*Te bag în mă-ta, boule!*” se auzi imediat. „*În mă-ta aia curvă care a c...at un*

prost ca tine!" Nu se mai putea stăpâni și râse cu lacrimi. Se gândi totuși că ar fi bine să dispară repezător, să nu-l ochească vreun ceferist și să-l ia în șuturi. Numără traversele din două în două, cu ceva mai multă grabă. Îi auzea încă suduindu-l. Chiar că se pricepeau! Probabil aveau de-a face cu idioți ca el de câteva ori pe zi. Scoase din nou garoafele să le privească și se declară mulțumit.

Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi încurcat cu florile, dar mătușă-sa îl atenționase că nu se cade. Nu vîi să vezi o fată fără să-i aduci o floare! Nu dacă ești un student bine crescut. Până și ucenicii de la școlile de maiștri știau chestia asta. Voise să-i răspundă că bursa lui de student e de vreo cinci ori mai mică decât a ucenicilor, dar ce rost avea. Pentru cinci lei cât l-au costat florile, argumentul nu părea valabil. Adevărul e că-l intrigase întâlnirea spre care se grăbea. La început, când mătușă-sa voise să-i prezinte "o fată", se ferise cât a putut de mult. Mai întâi s-a făcut că n-aude, apoi a luat-o în rîs și, până la urmă, a făcut-o să renunțe. Dar, într-o duminică, dădu nas în nas cu mătușă-sa, la braț cu un boboc de fată. Îi rămase privirea la ele, de fapt la fată, și uită până și să salute. „*Ți-a mâncat pisica limba?*” „*Ăăă, săru-mâna mătușă!*” Fusesse penibil și nu știa cum să dispară mai repede, mai ales că fata îl fixase cu niște ochi negri, tăioși și îndrăzneți, care-l vlăguiră de tot curajul.

Baba rîse de el. Se răzbunase. Râdea și fata, pe care apoi a aflat că o cheamă Irina. Se îndepărtară de el rîzînd și glumind cu poftă, iar el după câțiva pași trebuise să se sprijine de gardul parcului, să-și revină. Irina era al dracului de frumoasă. Cum putea să trăiască în același oraș cu o asemenea făptură și să nu aibă habar? Ba mai mult, să aibă posibilitatea de a o cunoaște și să refuze. Ce idiot! Mătușă-sa o să-l facă de tot rahatul dacă o să vrea acum să întoarcă lucrurile.

Mai mult sau mai puțin așa a și fost. Întâi a căutat cumva să o cunoască prin altcineva, fără niciun succes. Irina stătea în gazdă la mătușă-sa de trei luni și nu ieșea din casă decât cu baba, sau când mergea ori venea de la serviciu. De multe ori, când se întorcea de la serviciu, baba o aștepta în oraș și veneau împreună acasă. Nimeni nu se lipise de ea. Doar câțiva vecini de-ai mătușă-si mai vorbeau cu ea, dar nu putea apela la ei, evident. Își puse, deci, cenușă în cap și apelă la babă cu prima ocazie în care veni în vizită la ai lui. La început se lăsase rugată, pentru că ea a vrut să le facă cunoștință, ca să aibă și fata un cavalier care să o scoată în oraș. Dar el a refuzat și

fata a crezut că nu-i bună pentru el, pentru că e simplă și el e student. Poate că are prietene studente ca și el, fete citite și de lume. Ea, Irina, nu era așa și acum îi era rușine de el. Cum să aibă curajul să-l mai cunoască? O ținuse baba într-una cu teoria vreun ceas, de credea că o să-și ia câmpii, când o-ntorsese brusc: „Auzi, îmi vine o mașină cu butuci de foc. Crezi că poți să mă ajuți să-i spargi pentru iarnă, să nu mai plătesc pe altcineva? Că nu stau prea bine cu banii până la pensie.” Umiliința supremă. „Cu toată plăcerea, mătușă!”

Îi alesese o zi de sâmbătă pentru spart de butuci. Se dusese plin de speranță că o va întâlni. Își făcea planuri cum o să-i aducă ea, Irina, câte un pahar de apă și o se se uite la el cum sparge butucii. O să lege o conversație și apoi o să o invite în oraș, la un film. Nici vorbă. Acasă era doar baba. Fata era plecată la părinți pentru două zile. Era sigur că de-aia îl chemase. Era o babă diabolică. Nu degeaba spuneau vecinii și chiar maică-sa, că-i mâncase zilele lui unchi-su, omorându-l cu zile.

Apoi, descurajat, aproape că a renunțat la idee. Mai întâi începuse să uite, pentru că se nimerise într-o perioadă plină cu examene parțiale, laboratoare grele și proiecte. Dar și cu Silvia. Silvia era cu un an mai mare decât el, studentă în an terminal. Îl intriga. Se apropiase de ea în cele cinci zile în care pregătiseră o sesiune de comunicări studentești. Era pragmatică și autoritară, dar când rămăsese între patru ochi cu ea, recunoscuse față de el, obosită, că lucrarea ei nu e gata și că nu reușește să-i dea o formă care să o mulțumească. S-a oferit cu plăcere să o ajute, mai mult pentru a-și prelungi intimitatea cu ea. Silvia l-a privit cumva recunoscătoare și a rămas pentru doua zi să se întâlnească.

S-au întâlnit la bibliotecă dar, după nici o jumătate de oră, Silvia îi ceruse să plece, pentru că nu se putea concentra acolo. Căutară o sală de seminar deschisă, dar nu găsiră. Ea-i sugeră să meargă cu ea în camera de cămin și el se declară imediat de acord. Camera era goală. „Sunt singură!”, îi anunță ea evidența. Se așezară la masă și discutară destul de serios cam o oră. Ea-și aprindea mereu țigări și încerca să sufle fumul în tavan, scuzându-se mereu că nu poate altfel să se concentreze. Dar el n-avea nimic împotriva, chiar dacă nu era fumător, mai fuma din când în când. Și luă o țigară, ca să-i demonstreze. Apoi luară o pauză și ea pregăti două sanvișuri.

A avut timp suficient să o privească. Era destul de înaltă, statuară, cu un gât lung și sâni mici, dar îndrăzneți. O ținută care

producea impresie, respira armonie și feminitate. Era o femeie cu care orice bărbat și-ar dori să fie împreună. O admirase discret și, pentru că nu era prea bun la asta, ea-l simțise. Dar nu-l muștră, ci-i zâmbi. Îi așezase sanvișul pe o farfurie și i-l oferise cu un zâmbet. L-a mâncat repede, cu îmbucături mari. Silvia i-a zâmbit din nou și s-a declarat mulțumită. „*Nu prea știu să gătesc, dar fac sanvișuri bune.*” „*Foarte bune!*” susținu și el. „*Îți mai fac unul!*” „*Nu, nu trebuie!*” „*Nu ți-a plăcut?*” „*O, ba da! Chiar foarte mult!*” „*Atunci îți mai fac unul!*” „*Bine.*” Chiar că le făcea bune. Îl mâncase cu poftă și pe al doilea, sub privirile ei încântate.

Apoi s-a ridicat și-a început să-i inspecteze camera, pe care o mai împărțea cu alte două colege. Le știa puțin și pe ele, din vedere. Erau acolo tot felul de nimicuri, de la cosmetice la jucării de pluș, papucei, pantofi, lenjerie intimă pusă la uscat după un mic paravan. Tot ce-ai spera să vezi în camera unor fete. Silvia i le-a prezentat ceremonios pe toate și-a râs împreună cu el. După care s-au așezat amândoi pe marginea patului ei. El i-a pus palma peste mână, care i s-a părut uluitor de mică și de fragilă. Își ridică ochii și-i întâlni privirea. Nu-i trebuise mai mult, știa că o poate săruta, așa că a îndrăznit și nu s-a înșelat. Apoi se cenzură cumva brusc, dar ea-l asigură că nu-i va deranja nimeni. Avusese ea grijă. Se simți puțin manipulat, dar erau doar detalii. Se apropie și ea se lipi de el. Luându-i mâna, i-o trase sub bluză așezându-i-o pe sâni.

Cumva din întâmplare, mâna alunecă în jos pe pântecul ei și încercă să-i intre în fustă. Nu era prea îndemânic și nu reuși. Dar Silvia i-a luat mâna și i-a strecurat-o pe sub fustă, să-i simtă căldura coapselor. Și-a făcut repede loc până-n intimitatea ei de femeie, dibuind cărnuri ce s-au retras întâi sfioase, pentru ca apoi să revină umede și fierbinți. De acolo nu mai știa sigur cum s-a întâmplat, dar își aducea bine aminte că l-a ghidat ea tot timpul. Îi repetase în ureche „*Încet, încet, nu te grăbi!*”, iar la el efectul a fost exact invers. N-au făcut dragoste doar o singură dată. Silvia a reușit să-l aducă în fiecare zi în camera ei de cămin, timp de mai multe săptămâni. Apoi, brusc, a dispărut.

Încercase să o caute prin sălile de curs, la bibliotecă; în cămin nu-l primeau fără ea. Apoi se întâlni cu una din colegele ei de cameră, dar tipa-l concedie scurt. După alte două săptămâni reuși cumva să intre în cămin și-i bătu la ușă. Îi deschise cealaltă colegă, care-i râse în față: „*Nu mai vine decât în sesiune. Dacă mai vine. E*

acasă.” „Nu știi, o fi pățit ceva?” „E bolnavă!”, îi răspunse, și-ncepu să râdă. După care-i aruncă în față cu un rânjat: „E gravidă băi fraiere, înțelegi? E bolnavă, na!” Apoi îi trântise ușa în nas și el nu se putea gândi decât că e gravidă cu el.

Nu-și putea imagina ceva mai complicat pentru un bărbat, necopt așa ca el, fără vreo situație materială sigură și dependent de părinți, decât să te joci de-a dragostea și să primești vestea crudă că ai putea deveni tată. Oscila între pornirea imediată de a-și asuma răspunderea de părinte – habar n-avea cum ar fi făcut așa ceva, probabil ca pe o declarație publică, oficială, ceva în genul unei capitulări, închinând sabia inamicului etc - și aceea de a se revolta împotriva destinului. De ce tocmai el?

Ziua aceea îl marcaseră. Era deja toamnă bine, bătea un vânt subțire care-mprăștia frunze moarte și anunța ploaie rece. N-avusese chef să se grăbească acasă și, de câteva ori, se întoarse spre cămin cu gândul să obțină de la vreuna din fete un număr de telefon la care să o poată găsi pe Silvia. Ajungea până în fața intrării și-l părăsea curajul, pentru că știa că, și de-ar putea trece de portăreasă, fetele i-ar râde în nas. Toată noaptea ce-a urmat s-a perpelit și se gândea ca, a doua zi, să-i provoace pe bătrânii lui la o discuție, să-i anunțe că e gata să se-nsoare cu o Silvia pe care nu o cunoscuse bine decât trupește. Dar era sigur că, deși ceva mai în vârstă ca el, se vor putea potrivi ca soț și soție. Vor ajunge să se iubească, vor avea doi, trei copii și vor munci undeva într-o fabrică ca ingineri amândoi. Nu le vor lipsi nici banii.

Dimineața următoare curajul de-a da ochii cu ai lui îl părăsise, pentru că nu găsea argumente nici cât să se convingă pe sine. Există însă, a realizat mai apoi, un Dumnezeu al studenților idioți. L-a găsit în persoana lui Amer, care avea numerele de telefon sau știa cum să dea de aproape toate fetele din cămin. Toate erau clientelele lui la cosmetice, țigări sau cafea. Amer i-a vândut numărul de telefon al Silviei, împreună cu un pachet de Kent, la 120 de lei. Se putea și mai rău.

Nu o găsi din prima încercare, pentru că-i răspunse la telefon cineva, o femeie care-i era rudă sau poate prietenă de familie. Dar reveni cu telefonul seara, la ora sugerată de femeia care i-a răspuns prima dată și avu noroc. Îi răspunse Silvia, care-i spuse însă că nu poate vorbi și-l roagă să revină a doua zi cu un telefon pe la opt

dimineața. Îi spuse însă să stea liniștit, că problemele ei nu au legătură cu el.

În ciuda veștilor bune, picioarele începuseră să-i tremure și-și dădu seama de tensiunea ultimelor ore. Dormi atât de adânc noaptea aceea, că era cât pe ce să nu se trezească la timp ca să o sune. Află apoi de la Silvia că era însărcinată cam în trei luni și jumătate sau patru și tatăl era un tip căsătorit, care nu voia copilul. Părinții ei se înțeleșeră cu respectivul ca Silvia să rezolve totul cu un avort și exact asta urma să facă. Îi declară că, în toată perioada asta tulbură și grea pentru ea, el fusese singurul lucru frumos și că o să-l caute când va reveni la cămin. Dar nu l-a mai căutat. Iar el era atât de uluit de toate câte le trăise, că nici nu știa cum să o mai privească pe Silvia. I se părea...murdară. Ciudat cum ajunsese la concluzia asta, dar îl izbise ca o sentință. Sau era doar o prejudecată a minții lui necoapte. Nu conta și de fapt nu-i păsa.

În fine, de Sfântul Andrei, se trezi cu mătușă-sa că-l întreabă dacă se vede cu vreo fată în ultima vreme. Apropoul îl speriasse la început, pentru că o vedea pe babă în stare să fi aflat de încurcătura lui cu Silvia și să o toarne acum de față cu toată familia. Răspunse precaut că nu era nimic serios, timp în care îi privea atent fața și-i studia mișcările. Dar mătușă-sa părea în toane bune. Îi spusese că, de fapt, e curioasă dacă-și poate face timp, în limita în care-i permite învățătura, să-i țină companie chiriașei sale, Irina. Ea e totuși o femeie în vârstă și nu-i prea bine pentru o fată tânără să nu aibă o relație de prietenie cu cineva de vârsta ei.

Îi vorbi apoi pe îndelete mamei sale despre virtuțile de fată cuminte, cumsecade și muncitoare ale Irinei, care trimite aproape toată leafa acasă, unde doar tatăl ei are o pensie și mai sunt de crescut încă doi frați, mult mai tineri decât ea. Îi spunea cât de curată e, cum își coase singură lucruri și bla-bla, dar o surprinse cum îl studia și pe el cu coada ochiului. Deci baba era venită cumva în pețit. Foarte bine, trebuia să tragă un avantaj din asta.

Avantajele i le oferi tot mătușă-sa: Irina nu putea să plece acasă la ai ei de sărbători. Ar avea nevoie de un cavaler pentru noaptea de Revelion și nu i-ar strica nici să petreacă Crăciunul cu cineva. Adică cu el, dacă el nu avea altceva programat. Sigur că nu avea! Perspectiva devenise dintr-o dată cu totul alta în viața lui amoroasă. Dacă cineva i-ar fi pomenit atunci numele Silviei, ar fi întrebat sincer mirat: cine?

Părăsi linia ferată la barieră și o luă pe strada albită de zăpadă. Se opri la poarta celei de-a doua case și-și aruncă mâna peste poartă, să deschidă zăvorul. Îl auzi pe Ahile lătrând vesel, cum aluneca pe lanț, grăbindu-se spre poartă. „Lasă-mă, să nu cumva să mă murdărești, potaie!” „Poate-mi rupi florile, câine prost!” Ferindu-și mâna în care ținea garoafele, îl mângâie totuși pe cap cu cealaltă. Câinele îl însoți cuminte până la ușă și-l privi dintr-o parte.

În casa mătușă-si era foarte cald și mirosea a scorțișoară și a vin fiert. Își anunță sosirea cu un săru-mâna strigat din ușă, deși nu se arătase încă nimeni. Veni să-l întâmpine Irina și el îi oferii florile cu un gest automat: „Săru-mâna Irina!” „Bine ai venit! Fă-te comod, doar ești ca acasă!” Încercară cumva să se sărute pe obraji, dar își încurcără nasurile și roșiră amândoi. Irina mirosea a levănțică, avea o piele netedă și catifelată și bucle rebele ce-i încadrau fața rotundă și-i scoteau în evidență ochii negri. Privirea ei limpede, curioasă și totodată îndrăzneată nu putea trece neremarcată, ba chiar îl intimida puțin.

Se sumeți în cele din urmă și o luă înainte, încercând să pară stăpân pe el, să ia cumva inițiativa. I se păru că cel mai potrivit ar fi să facă ceva glume pe seama mătușă-și, dar baba nu era în bucătărie. „E plecată la tanti Anuța, trebuie să vină.” îl anunță Irina. „Nu vrei să te așezi în sufragerie?” „Nu, lasă, hai să stăm mai bine în bucătărie.” Se așeză pe un taburet, la masă, simțind că putea, ușor, să-și recapete controlul. Irina îl ajuta pentru că-și făcea de lucru tăind prăjituri pe-o farfurie și stătea oarecum cu spatele la el.

Purta o rochie simplă până la genunchi, care-i venea foarte bine. Era de culoarea lămâii și lui i se părea că se asortează cu părul ei castaniu. Nu era prea priceput la chestiile astea. Pur și simplu îi plăceau anumite lucruri și spunea despre ele ceva de genul „se asortează”, ca și cum ceea ce-i plăcea trebuia de fapt să se asorteze. Umplea rochia cu forme rotunde și i se ghiceau sânii tari și picioarele zvelte.

Măsurând-o cu privirea, când din profil, când din spate, își dădea seama că era femeia cea mai adevărată pe care o cunoscuse, celorlalte li se potriveau alte definiții: feciorelnice, băiețoase, prețioase, filiforme. Toate celelalte, în comparație cu Irina, puteau fi cel mult promisiuni ale unei viitoare femei. Irina era deja femeie.

Îi așezase dinainte o farfurie cu bunătați, o cană de vin fiert și acum îl privea cu o oarecare curiozitate, pe sub gene, în timp ce sufla în cana ei, ca să-și răcească băutura. O privi și el și primul lucru care-i trecu prin gând era să o sărute. Imediat. N-o făcu, dar se foi pe scaun și începu și el să-și sufle în cană. Se auzi câinele lătrând vesel afară și apoi mătușă-sa intră în casă. Nu era singură, venise împreună cu o vecină și, după ce-și sărută nepotul, îi trimise pe amândoi în sufragerie.

Se așezară amândoi pe canapea, apoi ea se ridică repede și puse un disc la pick-up. Era o muzică lentă, orchestrală, care nu-i spunea nimic, dar îi plăcea. Se miră că Irina avea astfel de gusturi. De fapt, nu știa la ce să se aștepte. Poveștile pe care le auzise despre ea descriau o fată simplă, de la țară, venită la oraș să câștige ceva bani și să-și facă un rost. O fată foarte frumoasă însă, o femeie adevărată, pe care orice bărbat și-ar dori-o.

Se apropie de ea și o privi nerușinat, sau poate sălbatic, în ochi. Irina-i susținu privirea, într-un fel mult mai blând de astă dată, dar nu și mai puțin intens. Simți din nou dorința să o sărute și chiar o făcu. Ea-i răspunse și buzele-i moi îi arătară că nu făcea asta pentru prima oară. Sărutul ei era plin, rotund, extraordinar de senzual. Parfumat și intens, îl făcu brusc să-și simtă pantalonii mult mai strâmți. Îi puse o mână pe sâni și cu cealaltă o strânse tare la piept. Nu găsi nicio împotrivire, o simțea ușoară și se lipise de el de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna.

„*Hai să plecăm, du-mă în oraș!*” îl îndemnă ea. Se-mbrăcă repede, le salutară fugitiv pe cele două bătrâne și ieșiră pe poartă râzând și aproape alergând. O luă de mână, iar ea-l strânse tare, aproape cu disperare. Apoi se opriră și el o sărută apăsător pe buze. Nasul i se înroșise și părul ce-i ieșea de sub căciuliță îi dădea un aer copilăresc și angelic. Simți în acea clipă că se îndrăgostește iremediabil de imaginea ei, de trupul ei, de părul ei, de mâinile ei. Alergau pe străzi, printre fulgii de zăpadă și se simțeau cel puțin la fel de ușori. Erau neașteptat de fericiți.

Poate lucrul cel mai apăsător, atunci când îmbătrânești, este să-ți aduci aminte mereu, obsesiv și dureros, de lucrurile pe care nu le-ai făcut sau, și mai rău, de oamenii pe care i-ai rănit și nu mai ai cum, niciodată, cu adevărat niciodată, în eternitatea toată, imensă cum e

ea, să le ceri iertare. Să știi că pleci cu greutatea asta dincolo, sau poate nicăieri, în neant. Că totul rămâne implacabil și pe veci stricat, distrus, imperfect, exact așa cum te simți și tu. Mic și mizerabil. Un suflet păcătos și infirm pentru că nu-și poate mărturisi păcatul.

Irina e rana mea. La început n-a durut și n-a sângerat. Nici măcar nu era vizibilă, dar când a erupt, a început să se facă tot mai mare și, ca dintr-o cangrenă, pe suflet a început să curgă puroiul unei necuprinse păreri de rău. O nesfârșită milă, dar o milă de tine nenorocitul, de sinele care nu mai poate repara acum nimic, pentru că nimeni nu-i mai dă acest drept.

Atunci, în cele câteva zile înainte de cumpăna dintre ani, ne-am iubit ca doi copii și apoi ca doi amanți, de parcă timpul stătea să se termine. Eu eram în ea și ea era în mine, din carne și din sânge. O pasiune pe care cuvintele nu o pot descrie, nu pentru că ar fi prea sărace, ci pentru că acela care le-ar putea mânui nu a trăit niciodată intensitatea unei iubiri perfecte care vine de dincolo de lumea asta. Așa-mi amintesc să fi fost dragostea mea pentru Irina și a ei pentru mine.

În noaptea din ajunul Crăciunului am colindat cu Irina și cu mătușă-mea pe la toți vecinii și apoi ne-am adunat în jurul bradului sporovăind cu câte o cană de vin fierbinte în mâini. Avea obraji de măr roșu, dulce-acrișor, iar ochii ei negri mă priveau cu o dragoste pe care o simțeam intensă, materială. Îmi aluneca peste inimă ca o funie pe-un scripete, aducându-mă încet aproape de-a ei. Bătrâna ațipise în fotoliu. Irina i-a luat cana din mână și a învelit-o într-un șal vechi de lână cafenie. M-a apucat apoi strâns de mână și ne-am strecurat tiptil în camera ei.

„Vreau să-ți fac un cadou de Crăciun!”, mi-a spus. „Dar, mi-ai făcut deja unul!”, i-am răspuns și ea mi-a acoperit gura cu degetul. „Taci!” M-a sărutat sălbatic și s-a lipit strângându-mă cu brațele ei peste brațele peste brațele mele. Apoi mi-a șoptit „vreau să mă iubesc cu tine, dar, știi, n-am mai făcut-o niciodată”, după care s-a îndepărtat să mă privească în ochi: „Nu vreau să spui nu!”. Desigur că nu i-am spus nu. A fost primul meu trofeu virginal din viață și singurul. Nu pot să uit cum mă privea, cu o încredere imensă și o dragoste ce-ar fi putut deschide cerurile, dacă nu cumva le-a și deschis în noaptea aceea binecuvântată.

Nimic din trupul ei nu-mi putea aduce aminte de vreo altă femeie. Mi se părea că abia acum iubesc pentru prima dată, că Silvia

a fost preistorie, sau mai mult că ne-am strecurat în afara timpului și a lumii. Irina...

Nu avea legătură cu sexul meu și al ei, care se chinuiau unul pe altul și căutau să se înțeleagă, să se simtă, să se întrepătrundă. După ce-am consumat toată energia și priceperea de care mă simțeam în stare, am văzut cum ochii ei înlăcrimați mă priveau ca pe un Dumnezeu răzbunător, dar drept și iubitor. Mă priveau ca pe cel care i-a împărțășit o minunată taină, fără însă ca eu să o fi știut. M-am simțit mai degrabă ca un zeu inutil, ca un vierme ce aduce înțelepciune, dar e doar vierme pentru că habar n-are ce-a făcut. M-am simțit ca o pâlnie a dragostei fără ca vreo picătură din licoare să mă fi udat. Dar m-am simțit și iremediabil îndrăgostit. Și fără veste m-am panicat: nu puteam fi eu obiectul unui sentiment atât de intens! Cine eram eu să o merit?

Poate că m-am gândit la asta preț de câteva secunde. Cumva inconștient am realizat că nu eram demn de intensitatea sentimentelor ei, că eram încă atât de copil, sau poate că devenisem bărbat, dar ce știe un bărbat atât de necopt despre iubire? Dacă aș fi înțeles atunci că iubirea aceea intensă nu o poți găsi oricum și oriunde, *dacă aș fi știut cu adevărat acest lucru* și cât de multă nevoie ai în viață de acel sentiment unic și total care te copleșește și te mistuie, dar te face să renaști, viața mea ar fi cu totul alta acum.

În fiecare seară din acea săptămână fericită o așteptam să-și termine ziua de lucru și o conduceam spre casă sărutându-ne tot drumul și hârjonindu-ne încontinuu. Ne plimbam pe străzi înzăpezite fără țintă și fără să simțim gerul înțepător. Era doar dansul trupurilor noastre. Apoi, într-o seară, cu vreo două zile înainte de Revelion, am îmbătat-o pe bătrână cu țuică și vin fierț și-am lăsat-o să doarmă pe canapeaua din sufragerie. Am tras-o nerăbdător pe Irina spre camera ei, deși ea ar fi vrut să o așeze pe mătușă-mea în pat. Am dezbrăcat-o febril și m-am aruncat asupra ei ca turbat. Irina însă m-a oprit prinzându-mi fața în palme. Uitându-se fix la mine, mi-a spus în șoaptă, rugător: „Nu, nu vreau așa! Nu sunt o târfă!” □i-a început să plângă ușor.

I-am sorbit lacrimile de pe obraji și am coborât ușor cu gura pe gâtul ei, pe sânii amândoi, pe pântec. Pentru prima dată am simțit gustul sexului ei și m-am cutremurat. Și-a strâns instinctiv picioarele în jurul meu, apoi m-a eliberat. Plăcerea ei m-a contaminat cu praf de stele și pulbere de soare. Fără să-i fi intrat sălbatic în intimitate,

plăcerea-i a fost și a mea. Mi-am dorit-o și am rămas uimit că se poate. Am rămas uimit ca un copil într-un magazin de dulciuri. Sau am redevenit copilul care am fost, dezbrăcându-l pe tânărul care eram de zgura oricărei posibile maturități.

Dintre toate anotimpurile, iarna este atât de diferită, ca o zeitățe păgână, înghețată și crudă. Ne cere atât de mult, mai mult decât crezi că poți să-i dai, tot mai mult, din ce în ce mai mult. Ești dator cu-n efort de imaginație pentru a-ți trăi timid fericirea într-un spațiu monocrom și-mpietrit. Cel mai ușor e când ninge, pentru că această cădere continuă unește cerul nelămurit cu pământul ascuns și trecând prin inimile noastre le curăță de griji. Ninsoarea ne lasă visători, melancolici, umani. În schimb gerul încremenește și asprește orice sentiment. În frigul unei nopți de iarnă trupul redevine de fiară și singurul lucru la care te mai poți gândi este să găsești un loc cald, să te ferească de implacabila alunecare spre zeroul absolut.

Albul nefiresc și continuu, asociat cu gerul atotstăpânitor, este prima frontieră a tristeții. Nu trebuie să faci altceva decât să fugi din calea lor. Nu te gândi la ele! Gândește-te mai bine că undeva, într-un adăpost dintr-o peșteră lângă foc, ori într-un castel pe-o blană de urs sau într-un apartament luxos din centru - nu importă! - te poate aștepta singura definiție adevărată, reală și etern valabilă a căldurii, singurul liman de unde poți lupta cu implacabila iarnă și frigul ei: un sex fierbinte de femeie.

E Crăciunul și stau nehotărât privind pierdut într-o vitrină ce etalează jucării de toate felurile și culorile. Observ zăpada cernând în jurul meu, doar pentru că se oglindește când și când în geam. Au trecut ani de la singura mea iarnă fericită și-am învățat cu greu să accept că-n anotimpul ăsta frigul și tristețea pot să pună stăpânire pe realitatea mea imediată. Își așează ghearele în jurul meu și încep să strângă cu intenția clară să ajungă adânc la sufletul meu, acolo unde se găsește singura resursă de fericire pe care n-au reușit s-o înghețe. Acolo e și limanul rezistenței mele la tristețea dimprejur și sursa plăpândă de renaștere ce-așteaptă primul soare de martie.

Dacă trebuie să îndur frigul iernii, atunci măcar să ningă! Dau să intru în magazinul de jucării și, în același moment, un puști se strecoară între mine și ușă strângându-și fericit mama. Mă opresc și observ că are plete bălai, lungi ca ale unei fete și un glas moale,

plăcut. În următoarea clipă mă izbește un gând nelămurit, de parcă micuțul bălai ar avea ceva din mine, din copilul care eram cândva.

Mă întorc pe călcâie și văd, îndepărtându-se în ninsoarea polară, perechea mamă și fiu. Ea se oprește, îl ceartă scurt, dar apoi îl mângâie iubitor în timp ce-i așează o căciuliță pe cap. Îi strânge fularul și-i scoate din buzunar o pereche de mănuși pe care îl convinge cu greu să le pună în mâini. Mă grăbesc acum pe urmele lor și mă mir cum de reușesc să țin atât de greu pasul cu ei. Apoi, brusc, știu ce m-a izbit la perechea din fața mea și mă opresc țintuit. „Irina!” La început se aude slab, ca un scâncet, apoi tare și lămurit: „Irina!”

Se întoarce puțin peste umăr. Aceeași ochi negrii, aceeași femeie frumoasă. Nu se oprește și îl zorește și mai tare pe copil, luându-l de mână. Renunț și mă opresc țintuit în mijlocul străzii. Acum știu sigur că puștiul are legătură cu mine. Am picioare de plumb. Când și când oameni trec, lovindu-se în graba lor de mine. Ninsoarea e tot mai puternică. Aș putea să mă transform într-un om de zăpadă, ca o definiție a omului inutil care am devenit.

Îmi amintesc cum am pierdut-o atunci, demult, pe Irina. În același fel cum sa-ntâmplat să o cunosc, deodată. Și tot deodată nu a mai fost! Eram năuc și disperat. Mi-am călcat pe inimă și i-am cerut ajutorul mătușii, dar nici mătușa nu mai știa nimic de ea. Era chiar mai distrusă decât mine, pentru că se obișnuise atât de mult cu Irina în preajmă. Dar eu o iubeam și nu puteam deloc să înțeleg ce mi se-ntâmplă. Alternam momentele de disperare cu cele de revoltă, asemeni unui copil părăsit de-o mamă iresponsabilă.

După o vreme auzisem că s-ar fi căsătorit și că are un copil, dar nimic nu era clar, nimic nu era sigur. Pentru mine era însă suficient! Am urât-o, am urât-o din tot sufletul! Nu voiam să mai știu nimic de ea! Nu-mi putea face mie așa ceva! Ce fel de femeie s-ar iubi în felul ăsta cu mine pentru ca apoi, deodată și fără vreo explicație, să dispară fără urmă?

Acum nu mai sunt atât de sigur că o urăsc. Știu - am simțit fără ezitare - că eu eram tatăl copilului pe care l-am văzut mai devreme ieșind din magazinul de jucării, strecurându-se pe lângă mine. Sunt sigur de asta! Ea însă mi s-a părut mult schimbată, chiar dacă era tot ea și tot frumoasă! Părea nesfârșit de tristă și lipsită de apărare. O fi suferit mult! Iar eu unde-am fost să o apăr, să o iubesc? Dacă era căsătorită, atunci soțul ei creștea copilul altuia. Ori poate era o femeie singură. Cine mi-ar putea spune, cum aș putea afla?

Zeci de gânduri dădeau dintr-o dată năvală. Am pornit prin ninsoare, la început împleticindu-mă. Apoi tot mai hotărât. Trebuie să o ajung din urmă, trebuie să-i vorbesc! Femeia asta a suferit , iar eu sunt cel care poate repara totul! Pot să fac ceva pentru ea. *Trebuie să fac ceva pentru ea, în numele fericirii mele, în numele iubirii noastre!* Începusem să alerg și de data asta eu eram cel care se lovea de oameni. „*Irina! Irina!*” Dacă nu mai pot da timpul înapoi, pot măcar să sper că, dacă o strig, mă va auzi, se va opri și-mi va vorbi. Și o vom lua de la început. *Irina, nu mai vreau un alt Crăciun fără tine!*

Când se vor deschide cerurile, o vor face de Crăciun. Nu am nicio îndoială. Pașii mei alergând nu mă îndreptau doar către iubirea vieții mele, către rodul ei, ci către limanul dincolo de care viața, așa cum o trăim noi, nu are sens. Acolo noțiuni ca bucuria, durerea, împlinirea, suferința nu există, nimeni nu le scrie în tomuri de hârtie. Irina nu mai alerga. Își potrivise pașii egali, ținând copilul de mână. Iar el se întorcea mereu privindu-mă peste umăr și deodată se smulse și se opri cu fața la mine. Irina se opri și ea și se întoarse.

M-am oprit și eu să-mi trag sufletul. „*Crăciun fericit, Irina!*” „*Crăciun fericit și ție! Credeam că m-ai uitat!*” I-am atins ușor fața cu mâinile și i-am sărutat ochii. I-am oferit brațul și-am luat copilul de mână. M-a privit mirat, dar nu sa-mpotrivit. Așa că am pornit toți trei prin ninsoare.

N-am rămas împreună, ar fi fost prea frumos. Și nu mi-am dorit nici explicații. M-am surprins mulțumit că o pot purta în inimă ca pe o rană și că, doar așa, n-am să o uit. Până la urmă, cine eram eu să o merit, să o fac să renunțe la viața ei de până acum? Să-i pun la îndoială alegerile și destinul? Sunt un oarecare.

*Cristian-Marcel Felea
Petroșani,
martie 2011*